

[Karen Højte Jensen]

For fremtiden vil det bero på en individuel vurdering, om der foretages fradrag i tilfælde, hvor sygehusophold strækker sig ud over $\frac{1}{2}$ år.

Vi finder det også positivt, at det nu forhindres, at beboere på plejehjem og i beskyttede boliger flyttes imod deres eget ønske, for netop boligen er helt afgørende for de ældres tryghed.

Jeg tror, at det næste spørgsmål, vi må se på, er, om der er for mange, der fastholdes i en passiv rolle i vores bistannds-system, fordi det at gå i arbejde betyder en økonomisk nedgang. Jeg tror, at det på længere sigt er en uholdbar situation. Vi har fået en række eksempler fremført, og jeg mener, det er nødvendigt, at vi efter nogle måneder vurderer det reelle i disse eksempler og så tager dem op til overvejelse.

Det foreliggende lovforslag vil vi gerne arbejde for kommer hurtigt igennem Folketingets Socialudvalg.

Agerschou (SF):

Fra SFs side vil vi gemme den store kontanthjælpsdebat til en senere lejlighed og blot forsøge at forholde os til de spørgsmål, der er omtalt i det forslag om ændring af kontanthjælp, ministeren her har fremsat.

Først en bemærkning til det forslag, der betyder, at plejehjemsbeboere nu ikke længere kan tvangsforflyttes. Vi synes egentlig, det er utroligt, at en lovgivning på det område er nødvendig, at man i det kommunale system overhovedet kan fostre den idé, at ældre mennesker på plejehjem er nogle, man bare kan flytte rundt med, på samme måde som man flytter rundt med legoklodser, men det er det, der er sket, og på den baggrund er vi enige i lovændringen, men vil i udvalget undersøge, om lejelovens opsigelsesgrunde nu også fuldt ud tilgodeser plejehjemsbeboeres situation.

Dernæst nogle bemærkninger om lovforslagets øvrige indhold. Der skal efter lovforslaget nu ikke længere ske fradrag for værdien af kost, når en kontanthjælpsmodtager er indlagt. Både i fremsættelsestalen og i bemærkningerne til lovforslaget er der en eller anden, muligvis ministeren, der gør meget ud af at understrege, at det er en mangeårig kommunal praksis, man nu er i gang med at ændre.

Det er en sandhed med modifikationer. Rent faktisk var der mange kommuner, der før 1. juli 1987 ikke inddrog værdien af kost under hospitalsindlæggelse i kontanthjælpsberegningen,

men som følge af Socialministeriets vejledning gav sig til at ændre praksis, og vi kan kun betragte den vejledning som en opfordring fra Socialministeriet til at foretage det pågældende fradrag.

Et andet problem er at finde ud af, hvad det egentlig var, Folketinget fik indført med de faste kontanthjælpsydelse, der trådte i kraft den 1. juli 1987. Før 1. juli 1987 kunne værdien af kost, f.eks. under et hospitalsophold, indgå som element i den trangsbestemte udmåling af kontanthjælpen.

Men vi har ikke en trangsbestemt udmåling længere, vi har en takstbestemt udmåling, og det mener jeg ikke er gået op for hverken socialministeren eller Socialministeriets embedsmænd. Man hænger stadig fast i dyndet fra den tidligere lovgivning, og det er bl.a. derfor, vi får problemerne i forbindelse med fradrag under hospitalsindlæggelse. Hvis man i Socialministeriet stadig hænger fast i det dynd, åbner man efter vores opfattelse for megen kreativitet i kommunerne med hensyn til fradrag for forskellige ting, og det betyder, at retsgrundlaget med hensyn til takstbestemt kontanthjælp efter vores opfattelse skrider.

Vi mener, at man under udvalgsarbejdet skal have fundet ud af, hvad det er, Folketinget har vedtaget, og når vi har fundet ud af det, skal vi overbevise Socialministeriets embedsmænd om, hvad det er, Folketinget har vedtaget. Hvis det lykkes for os, er meget nået.

Dernæst er der et forslag om, at der ikke længere skal ydes børnetillæg, hvis et barn er anbragt uden for hjemmet. Der har vi efter vores opfattelse den samme misere. Igen giver man sig til at lade, som om der er tale om en trangsbestemt udmåling, men det er det altså ikke, hvis vi i SF overhovedet har været i stand til at følge med i, hvad der foregik i Folketinget.

Det er egentlig underligt, man kommer med dette forslag, når vi tænker på den debat, der har været om de mange anbringelser af børn og unge uden for eget hjem. Formålet med enhver anbringelse er i øjeblikket en hjemgivelse, og det betyder naturligvis, at den pågældende familie har udgifter, selv om barnet eller børnene er anbragt.

Den pågældende passus ville også skabe et problem med hensyn til de børn, der går på kostskoler eller efterskoler med støtte fra den sociale sektor. De er nu inde under anbringel-